

Pastor **CRISTIAN VASILE ROSKE**

Biserica Vestea Bună, București

**„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu...”
Evrei 13.7**

Amintiri cu mai marii noștri (7)

Constantin Caraman

Numele Constantin (Costică) Caraman este binecunoscut în România – ca, de altfel, și peste hotare – nu numai de frații penticostali, ci și de frații baptiști, creștini după Evanghelie, cei din Oastea Domnului etc. Ne leagă amintiri din vremurile de traduceri și distribuire clandestine de literatură creștină, dar și cele de anchete, de percheziții și chiar închisoare.

Sunt convins că cititorii revistei Cuvântul Adevărului ar urmări cu mult interes relatări despre evenimente importante, semnificative, din viața și activitatea acestui slujitor al lui Dumnezeu.

De data aceasta însă, aș vrea să încep cu o experiență deosebită pe care a trăit-o și despre care creștinii din România ca și cei din alte părți au aflat prin intermediul unei casete video care a fost difuzată în 1992. Este vorba de perioada când C.Caraman a fost la Canal, la muncă forțată, la exterminare.

„Astăzi pot să-mi amintesc de acele zile când lucram la Canal; sunt niște amintiri triste pentru că acolo am lucrat din greu cu mulți ani în urmă”, mi-a povestit Costică, la vârsta de 80 de ani. „Poate nu se știe că pentru terminarea acestui canal au trebuit să lucreze 100.000 de deținuți politici. Canalul de cca. 60 km a fost lucrat în două reprize. Prima dată s-a lucrat un an de zile, imediat după război, iar după câțiva ani a început a doua perioadă de lucru. Și pentru că era nevoie de multă mână de lucru, conducerea comunistă aplica niște pedepse

inimaginabile celor trimiși aici să lucreze. Era o adevărată muncă de osândiți la moarte și o muncă de sclavi. De-a lungul acestui canal au murit sute și mii de oameni. Dumnezeu ne-a ocrotit pe noi și pe alți copii ai Săi să supraviețuim acestei încercări și astăzi putem să-I slujim în deplină libertate. Îi mulțumim lui Dumnezeu

Constantin Caraman 1912 - 2001

Constantin Caraman s-a născut la 3 august 1912 și s-a convertit la vârsta de 25 de ani. Nu la mult timp după convertire a început să predice Cuvântul lui Dumnezeu, făcând lucrul acesta mai ales neoficial, ceea ce a atras atenția autorităților, care nu l-au recunoscut niciodată ca pastor, așa cum era privit de credincioșii penticostali și nu numai de ei. A fost percheziționat și anchetat de securitate și arestat de patru ori, Caraman folosind și aceste ocazii pentru a propovădui Evanghelia. A fost urmărit de Securitate pentru relațiile sale cu misionarii străini, cât și pentru primirea și distribuirea de Biblii, literatură creștină și ajutoare materiale și financiare.

Istoricii penticostali îl consideră pe Caraman ca cel mai cunoscut dizident penticostal din România.

Constantin Caraman a plecat acasă la Domnul în ziua de 11 iulie 2001.

Vasile Răscol și Constantin Caraman, conducătorii Editurii Stephanus din București, inaugurată după 1990, împreună cu Sabina și Richard Wurmbrand în depozitul de Biblii situat pentru o perioadă într-unul din subsolurile Casei Poporului.

că am ajuns să trăim aceste clipe fericite. Trecând pe aici ne dăm seama că timpul cât am lucrat la Canal parcă a fost un vis trist. Dumnezeu să fie binecuvântat pentru tot ce a făcut pentru noi.”

„Ne poți relata o întâmplare mai deosebită, o experiență din acea perioadă?” – l-am întrebat atunci.

„Îmi amintesc că într-o zi lucram la încărcarea vagoanelor cu piatră. Vreau să spun că munca la ecluză era ca o muncă de miner sub cerul liber. Trebuia să scoatem un tren cu vagonete din canal. Întâmplarea a făcut că atunci când am trecut pe lângă un vagonet, toată încărcătura, de aproape o tonă, s-a răsturnat peste mine. De la jumătatea corpului în jos eram acoperit cu această piatră. Ceilalți colegi și șeful grupei noastre au fost îngroziți când au văzut că a căzut toată piatra peste mine. Toți credeau că am rămas fără picioare, că acestea îmi sunt distruse. Dar eu eram vesel și râdeam și spuneam că nu am nimic, nicio durere. Au venit repede cu lopețile și cu alte unelte și m-au scos de sub piatra aceea. La ieșire toți au fost mirați că nu am nimic, nici cea mai mică rană, pe corpul meu.”

„Și totuși ce s-a întâmplat? Cum ai scăpat?” – am întrebat.

„Cum am fost păstrat ca să nu fiu rănit? Socotesc că mâna lui Dumnezeu a luat două pietre, două blocuri mari de piatră și le-a așezat de-a lungul corpului meu, iar deasupra a pus o altă piatră, ca un acoperământ. Eu săteam acolo bine conservat ca într-o cutie. Restul pietrelor din vagonet era peste aceste pietre și astfel nu mi-au putut face nimic, pentru că eram apărat de pietrele cele mari pe care le pusese Domnul.”

Desigur, a fost o intervenție divină, am concluzionat. Domnul mai avea mult de lucrat cu Constantin Caraman.

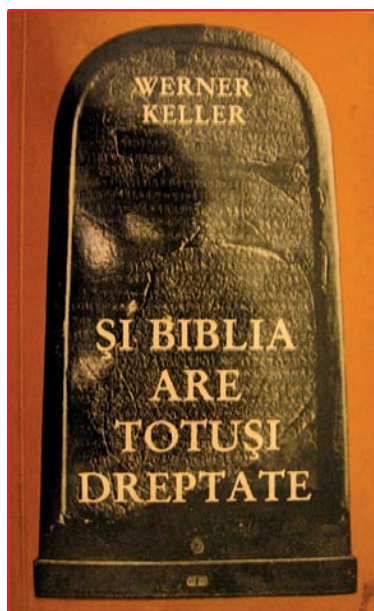
L-am cunoscut pe Constantin Caraman din fragedă tinerețe, întâlnindu-l, după cel de-al doilea

După 1992, în vizită la Canalul Dunăre-Marea Neagră, împreună cu sora Sabina Wurmbbrand, și ea deportată să muncească la acest Canal, lângă o grămadă de pietre de genul celor pe care au fost obligați să le încarce în vagonete și să le scoată din canal.

Război Mondial, predicând Evanghelia în afara bisericii, mai ales în zona localității Buftea. Apoi l-am auzit de multe ori predicând în diferite biserici pentecostale (și baptiste, ca traducători), însoțind în diferite ocazii predicatori veniți de peste hotare.

În anii '80, serveam în fiecare miercuri micul dejun în apartamentul său din cartierul 13 Septembrie, ocazie folosită totdeauna și pentru rugăciune și citirea unor porțiuni din Noul Testament, mai ales în alte limbi. Obişnuia ca în fiecare an să citească Biblia și în alte limbi de circulație mondială pe care le cunoştea destul de bine: engleză, germană și franceză. Apoi analizam subiecte biblice, comentam evenimentele din adunare, din creștinătate etc. Îmi mărturisese că el este pregătit în orice moment de a da socoteală de credința lui, de a fi anchetat (și a fost, de multe ori!), având bagajul pregătit pentru închisoare.

Coperta ediției apărute în străinătate și introdusă clandestin în România

Colaborarea cu Costică Caraman s-a desfășurat pe mai multe planuri: călătorii prin țară împreună (cu modestul lui Trabant), la biserici pentecostale (cu sora lui, Caliopi, sau cu Nicu Tudorache) în părtășii cu frați cunoscuți (și dizidenți), dar mai ales, în traducerea unor cărți importante, pe care le-am desfăcut în două, traducându-le din germană sau engleză: „Omul de care se folosește Dumnezeu” (de Oswald Smith), „Noul Testament cu explicații”, de Porter Barrington și „Biblia are totuși dreptate”, de Werner Keller – manuscrite dactilografiate de Marga Mihai sau Cociuba Monica, trimise apoi prin curierii lui Vladimir Caravan spre publicare în Occident.

(continuare în pag. 14)

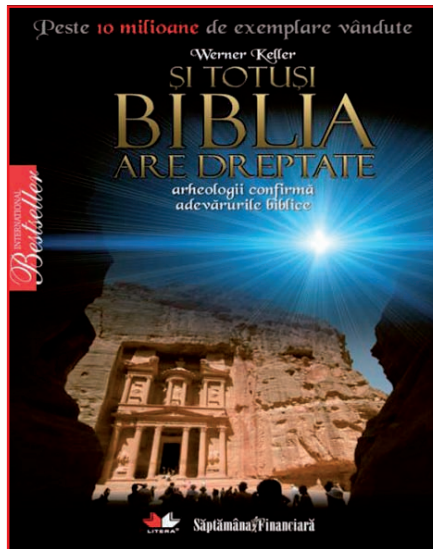
(urmare din pag. 13)

„Și Biblia are totuși dreptate” a fost considerată un bestseller, revista „Săptămâna financiară” editând-o într-o nouă traducere și difuzând-o în 2009 (vezi copertile celor două ediții).

Desigur, în afară de manuscritele cărților menționate mai sus, care, după circa 1-2 ani ajungeau clandestin în țară sub forma unor cărți editate în mii de exemplare, Caraman Constantin a tradus sau editat și alte cărți de notorietate, fiind colaborator la apariția în limba română a cărții „Originea și destinul omului”, pentru care a fost anchetat, nedivulgând însă amănunțele cerute de securitate.

În sfârșit, dar nu în ultimul rând, trebuie să amintesc și participarea lui Caraman la organizarea cursurilor BEE pentru care au fost anchetate, împreună cu el, 15 persoane, unele dintre ele din Biserica Filadelfia din București, fapt pentru care, în primăvara lui 1989, Caraman a fost chemat la Comitetul Executiv al Cultului, pentru a da socoteală și a fi avertizat cu toată asprimea. Am fost de

față la acel moment și nu am fost de acord cu atitudinea atât de dură a lui Trandafir Sandru,

Coperta ediției difuzată de Săptămâna Financiară în 2009

singurul care l-a certat pentru activitatea „în afara legii”. Caraman mai mult a tăcut, dar nu îmi aduc aminte să-și fi luat vreun angajament în sensul celor discutate.

L-am apreciat și l-am iubit pe Caraman Constantin. Am ținut să-l menționez în serialul propus

sub titulatura „Amintiri cu mai marii noștri”, chiar dacă unii se vor întreba dacă intră în această categorie. Și mă întorc la Evrei 13.7, citând sfârșitul versetului, care este mai semnificativ în cazul lui Caraman: „...uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința”.

Pentru mine, Constantin Caraman a fost un „mai mare” în multe privințe: în învățatură sănătoasă, în slujire, integritate, spirit de sacrificiu, modestie, post și rugăciune.

Dumnezeu l-a purtat în carul Lui de biruință în Hristos, răspândind prin el în orice loc mireasma cunoștinței Lui, fiind el însuși o mireasmă a lui Hristos, atât printre cei ce sunt pe calea mântuirii, cât și printre cei ce sunt pe calea pierzării ... (2 Corinteni 2.14-16).

La 3 august 2012 se vor împlini 100 de ani de la nașterea celui ce a fost Constantin Caraman.

În ziua de 3 iunie a.c., 21 de suflete au încheiat legământ cu Domnul Isus prin botezul în apă în Biserica Penticostală MARANATA, din Baia Mare. În fotografie, cei 21 de candidați alături de pastorul bisericii, Mois Gheorghe, și de prezbiterii Crișan Ovidiu, Birle Emil, Gherghel Virgil și Mihăilă Teofil. În cadrul slujbei divine a slujit din Cuvântul Domnului pastorul Valer Mocan, din Zalău.

